

Arrest

nr. 41 372 van 2 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2004 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2004.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 190.808 van 25 februari 2009 van de Raad van State waarbij de beslissingen nrs. VB/04- 3884/W10.633 en VB/04- 3883/W10.634 van 2 september 2005 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen worden vernietigd.

Gezien de verzoekschriften tot voortzetting ingediend op 2 juni 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 januari 2001 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 9 januari 2001. Op 13 februari 2001 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeksters vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring werden door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 103.073 van 4 februari 2002.

Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst en heeft zich op 11 juli 2002 een tweede keer vluchteling verklaard. Op 24 september 2002 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing van weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring. Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst en heeft zich op 26 november 2003 een derde keer vluchteling verklaard.

X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen eveneens het Rijk binnengekomen op 6 januari 2001 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 november 2003.

1.2. Op 23 februari 2004 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers dienden een dringend beroep in op 1 maart 2004. Zij werden gehoord op 31 augustus 2004. Op 7 oktober 2004 besluit de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoekers dienden een schriftelijke verklaring in.

1.3. Op 29 november 2004 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissingen werden op 1 december 2004 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande X:

"A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Shiraz. Op 9 januari 2001 vroeg u de eerste maal asiel aan in België. Op 13 februari 2001 werd door mij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen, die bevestigd werd door de Raad van State (dd. 4 februari 2002). Op 11 juli 2002 diende u een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd niet in overweging genomen. Zonder naar Iran te zijn teruggekeerd diende u op 26 november 2003 een derde asielaanvraag in. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een algemene standaardbrief van de Iraanse actievoerders, een lidkaart van het Platform Iraanse Vluchtelingen Organisaties in België (TCJATR) dd. 01/09/2003, twee foto's die aantonen dat u uw moeder bezocht op de ULB (Université Libre de Bruxelles) tijdens haar deelname aan de actie aldaar en een attest van de middelbare school waar u studeerde in Iran.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op de door uw moeder, F.(...) K.(...) H.(...) (O.V. 5.058.501), aangehaalde asielmotieven.

Aangezien ik, na verdere evaluatie van de elementen die door uw moeder werden ingeroepen evenals van de gegevens in het administratief dossier, vaststel dat ik uw moeder de status van vluchteling - niettegenstaande mijn aanvankelijke beslissing tot verder onderzoek- niet kan toekennen, dringt zich voor u bijgevolg eenzelfde beslissing op.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande beslissing. De algemene standaardbrief van de Iraanse actievoerders is niet van aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien u zelf niet deelnam aan de acties (gehoorverslag p. 2-3). De lidkaart van het Platform Iraanse Vluchtelingen Organisaties in België bevestigt enkel uw lidmaatschap van de organisatie. U verklaarde bovendien dat u niet politiek actief was in België en slechts één keer naar de organisatie geweest was om u te informeren of er cursussen werden georganiseerd (gehoorverslag p. 1-2). De foto's bevestigen enkel dat u uw moeder bezocht op de ULB tijdens haar deelname aan de actie aldaar. Het attest van de school in Iran tenslotte bevestigt enkel dat u er het derde jaar hoger middelbaar volgde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Genève van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

Aangaande X:

"A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Shiraz. Op 19 december 2000 bent u samen met uw moeder en uw zus uit Iran vertrokken richting België waar u aankwam op 6 januari 2001. Op 9 januari 2001 diende uw moeder een eerste asielaanvraag in, waarin ik op 13 februari 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam. Op 11 juli 2002 diende zij een tweede

asielaanvraag in, waarin ik op 14 november 2002 opnieuw een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam. Op 26 november 2003 vroeg u asiel aan in België in eigen naam. U bent in het bezit van uw boekje van burgerlijke stand, een algemene standaardbrief van de Iraanse actievoerders en foto's die aantonen dat u uw moeder bezocht op de ULB (Université Libre de Bruxelles) tijdens haar deelname aan de actie aldaar.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als die welke door uw moeder, F.(...) K.(...) H.(...) (O.V. 5.058.501) werden aangehaald ter staving van haar asielaanvraag.

Aangezien ik, na verdere evaluatie van de elementen die door uw moeder werden ingeroepen evenals van de gegevens in het administratief dossier, vaststel dat ik uw moeder de status van vluchteling - niettegenstaande mijn aanvankelijke beslissing tot verder onderzoek- niet kan toekennen, dringt zich voor u bijgevolg eenzelfde beslissing op.

De algemene standaardbrief van de Iraanse actievoerders doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien u zelf niet deelnam aan de acties (gehoorverslag p. 2). De foto's bevestigen enkel dat u uw moeder bezocht op de ULB tijdens haar deelname aan de actie aldaar.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Genève van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Samenvoeging van de beroepen

De Raad stelt vast dat tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2004 inzake voornoemde Zahra ZAREH en Mehrzad ZAREH, beroep werd aangetekend bij twee verzoekschriften van 15 december 2004 en twee verzoekschriften tot voortzetting ingediend op 2 juni 2009. Gelet op de samenhang tussen de dossiers en met het oog op een goede rechtsbedeling worden de beroepen samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In de inleidende verzoekschriften wijzen verzoekers erop dat zij werden toegelaten tot de grond van de asielpcedure zodat vaststaat dat hun verzoek ontvankelijk was en de motieven geenszins vreemd zijn aan de Conventie van Genève of aangetast zijn door inconsistenties. Verzoekers doen gelden dat hun afkomst en nationaliteit niet ter discussie staan. Verzoekers herhalen hun vluchtmotieven en stellen inzake het feitenrelaas "dat onbetwistbaar één en ander makkelijk kan worden nagevolgd door de diensten" van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) dat evenwel verkiest "zich te beperken tot de lapidaire mededeling dat het verzoek tot asiel maar moet worden afgewezen omdat er enerzijds sprake zou zijn van zogenaamde contradicties bij eerdere verhoren en anderzijds ontstentenis van nieuwe middelen". Het CGVS zou hierover met geen woord hebben gerept tijdens de gehoren zodat verzoekers zich hiertegen niet hebben kunnen verweren en hun rechten van verdediging werden geschonden. Zij betwisten de bewering van het CGVS en stellen dat de toestand zoals deze bestaat in Iran "onbetwistbaar" is. Zij vragen het UNHCR te verzoeken advies te verlenen en stellen zich zelf eveneens tot het UNHCR te zullen richten teneinde advies te bekomen.

3.2. In de verzoekschriften tot voortzetting stellen verzoekers in een eerste middel, afgeleid uit de schending van "de wettelijke opdracht van verweerder", dat de Commissaris-generaal besloot tot de toelaatbaarheid van de vluchtverklaring ten gronde doch zij vervolgens hun verzoek afgewezen zagen en een schorsend beroep indienden bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dat werd afgewezen maar op zijn beurt werd vernietigd door de Raad van State.

Verzoekers betogen dat de feiten waarvan zij het slachtoffer werden ten onrechte door de administratieve overheid naast zich werden neergelegd. Zij stellen dat hun leven in gevaar is in Iran om reden van hun identiteit, het engagement van hun vader en moeder en tenslotte door hun inzet in België die maakt dat zij minstens erkend dienen te worden in hun hoedanigheid van "réfugié sur place".

Voor wat betreft hun asielmotieven aangaande de problemen voor hun aankomst in België, verwijzen verzoekers naar het administratief dossier en naar het feitenrelaas. Zij wensen zich wel te verdedigen tegen de argumenten, aangehaald door de Vaste Beroepscommissie, die zich er in de vernietigde beslissingen mee vergenoegt te stellen dat het onderzoek zich beperkt tot hun activiteiten in België en de weerslag van deze activiteiten bij een eventuele terugleiding. De Vaste Beroepscommissie oordeelde dat de weerslag op de persoon van verzoekers niet kan worden aangetoond en louter hypothetisch is. Verzoekers stellen dat zij uiteraard niet kunnen aantonen wat er zal gebeuren. Dergelijk bewijs kan

slechts post factum worden geleverd. Volgens verzoekers gaat verweerder voorbij aan de feitelijkheden, zoals daar zijn de video-opnamen uitgaande van de Iraanse ambassade en de dreiging van de ambassade aan de actievoerders in de ULB die zonder meer gelijk werden gesteld met terroristen. Verzoekers benadrukken dat het de bedoeling was van henzelf en hun medeactievoerders om de beoordeling van de grond van het asielverzoek over te laten aan de administratieve overheid, waarna alle actievoerders zich ingevolge de overeenkomst gesloten met verweerder terug vluchteling verklaarden. De actie van Iraanse asielzoekers werd opgezet om een correcte beoordeling te krijgen van hun asielverzoek en werd niet afgebroken omdat de actievoerders de gevolgen van hun daden vreesden.

Verzoekers doen gelden dat hun vader reeds lang in de gevangenis zit, zonder enige vorm van proces, hij gefolterd wordt en blijkbaar onder dwang verklaringen afgelegd heeft wat heeft geleid tot het oppakken van een elftal gelijkgestemden en het formuleren van aanklachten tegen hun moeder. Zij verklaren dat *“het kan volstaan dat de daden van vervolging waaraan in casu vert(o)og(st)er blootstaat in Iran niets te maken hebben met het ontplooiën van een eigen politieke activiteit, het volstaat dat deze daden van vervolging er slechts op gericht zijn deze derden hun eigen politieke activiteit te laten staken of deze derden te treffen in hun wezen”*. Verzoekers houden vol dat zij blootstaan aan gerichte vervolging om hun vader te raken en de organisatie waartoe hij behoort te ontmantelen. Zij zijn dan ook van oordeel dat zij in deze zin voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève.

Verzoekers halen verder aan dat verweerder de in Iran gehanteerde technieken van fysieke en morele foltering kent. In Iran is foltering immers een gebruikte techniek en worden naast vervolgd met het oog op het verkrijgen van een bekentenis. Verzoekers betogen dat het CGVS quasi ongemotiveerd verkiest te besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag omdat zij niet op de hoogte zouden zijn van de activiteiten van hun vader. Zij menen nochtans objectief te hebben aangetoond dat hun vader opgesloten is in de gevangenis en hun moeder actief wordt gezocht door de Iraanse overheid. Volgens verzoekers bestaat er dan ook objectief vrees voor nieuwe daden voor vervolging na de ontmanteling van de groep rond hun vader, na de arrestatie van elf medestanders en na de ontvangst van een dagvaarding door hun moeder, zodat het asielverzoek niet alleen ontvankelijk is, maar tevens gegrond. Verzoekers menen dat het CGVS stelt geen kennis te moeten nemen van de grond van de asielaanvraag, hetgeen zou zijn betoogd door de Raad van State. Zij betogen dat de samenlezing van alle gegevens in het licht van de beëindiging van de actie op de ULB niet anders kan worden gezien als een tactiek van het verdelen van een groep om vervolgens ieder individu van deze groep uit te sluiten van een behoorlijke rechtsbedeling; praktijk gesanctioneerd door de Raad van State. Dit behoort niet tot de taak van verweerder, die voorrang heeft gegeven aan het eigenbelang boven het algemene belang. Het CGVS zou daardoor manifest haar opdracht hebben geschonden, zodat de beslissingen zijn aangetast door machtsafwendings. De bestreden beslissingen zouden bovendien zijn genomen in strijd met de wettelijke opdracht van verweerder en op basis van een mank samengesteld en onvolkomen dossier.

3.3. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, stellen verzoekers dat de handelwijze van de Minister, waarbij actievoerders *“iets worden wijs gemaakt”* om een actie te breken, niet alleen indruist tegen de wettelijke opdracht maar tevens blijkt geeft van weinig behoorlijk bestuur. Verzoekers menen het slachtoffer te zijn van een zorgvuldig opgezet plan waarbij de Minister van Binnenlandse Zaken van een bijzonder vervelend dossier kon worden verlost ten koste van de individuele asielzoeker. De belangen waren groot en de oplossing lapidair en gemakkelijk. Tegelijk was verweerder verlost van een vervelende actie van individuen alsook van kritiek van Iran, die verweerder aanmaande een einde te stellen aan een actie die haar in een kwaad daglicht stelde. Verzoekers beweren dat verweerder dan ook zijn macht gebruikte voor de verwezenlijking van andere doelstellingen dan degene die door de wetgever werden opgelegd.

3.4. In een derde middel betichten verzoekers verweerder van machtsafwendings. Verzoekers voeren aan dat verweerder steeds in dezelfde zin op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en daardoor zijn macht afwendt. Verweerder zou perfect op de hoogte zijn van de toestand in Iran en weet perfect dat er op massale wijze schendingen van de mensenrechten plaatsvinden. Het CGVS zou in de politiek, noch in de pers aflaten te reageren op de politiek die wordt gevoerd in Iran, maar indien geconfronteerd met een asielzoeker zou hij zich ermee vergenoegen op te merken dat deze daden van vervolging niet kunnen worden aangetoond. Verzoekers, die worden vervolgd door hun overheid, kunnen zich niet onder de bescherming stellen van welke overheid dan ook en dienden de vlucht te nemen.

Verweerder heeft zich volgens verzoekers middels de bestreden beslissingen ook schuldig gemaakt aan de schending van het verbod op "non-refoulement" zoals voorzien, buiten in artikel 48 van de Vreemdelingenwet, in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR) en het anti-folterverdrag. Verzoekers hun vrees om te worden onderworpen aan verdere schendingen is concreet en het manifest weigeren van kennisname van deze feiten die overigens van algemene bekendheid zijn, houdt een afwending van macht in zodat een vernietiging zich opdringt, aldus verzoekers. Verzoekers stellen dat een verder verblijf in België aan hen niet mag worden ontzegd en zij vragen overeenkomstig artikel 39 van het KB van 9 juli 2000 dat de onderhavige zaken door de voorzitter of de Staatsraad (sic) worden verwezen naar een kamer met drie leden.

3.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat het feit dat een asielaanvraag, volgens de toenmalig geldende procedure, initieel ontvankelijk werd verklaard, niet wegneemt dat nadien in de gegrondheidsfase, na verder onderzoek, de door de verzoekers aangehaalde feiten opnieuw dienen te worden onderzocht en geapprecieerd door de Commissaris-generaal. Het initieel ontvankelijk verklaren van een asielaanvraag scheidt immers noch een vermoeden dat aan de bewijslast werd voldaan, noch een bewijs dat een coherent en een volledig vluchtrelaas vrij van tegenstrijdigheden werd gegeven. Indien de Commissaris-generaal op basis van een verder onderzoek van de door de kandidaat-vluchteling aangebrachte gegevens oordeelt dat deze niet voldoen aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag, kan de Commissaris-generaal niet anders dan aan verzoekers de hoedanigheid van vluchteling weigeren.

3.6. Waar verzoekers aanvoeren dat het CGVS "één en ander" makkelijk kon nagaan, het dossier mank en onvolkomen is samengesteld en waar zij verzoeken het advies in te winnen van het UNHCR, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf berust, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn/haar relaas. De Commissaris-generaal neemt vervolgens zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De Commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Het is immers niet de taak van het CGVS, noch die van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekers lichten overigens niet nader toe welke gegevens het CGVS volgens hen had dienen na te gaan. Zo verzoekers nog menen dat hun rechten van verdediging werden geschonden, benadrukt de Raad dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve procedure en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel gelden in tuchtzaken. De Vreemdelingenwet bevat geen dergelijk voorschrift. Daarenboven schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de Commissaris-generaal de verzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 12 januari 2005, nr. 139.333).

3.7. In de mate verzoekers nog stellen dat het hen "bijzonder zwaar valt dat de Minister van Binnenlandse Zaken teneinde de collectieve actie van de Iraanse mensen te breken en de acties met persbelangstelling totaal te fnuiken zonder meer voorstelde dat verto(o)g(st)er en zijn (haar) medeasielzoekers opnieuw asiel mochten aanvragen en dat de gronden voor asiel grondig zouden worden onderzocht om daarna vast te moeten stellen dat desperaat, de ene na de andere alle asielzoekers individueel werden afgewezen en bevel kregen het grondgebied te verlaten, wat een schoolvoorbeeld van het principe "divide et impera" betreft, overigens volstrekt onterecht daar waar een ganse groep van asielzoekers werden afgewezen en teruggewezen, blijkbaar binnen het kader van een bredere kijk van de opeenvolgende asielinstanties op de politieke realiteit" en zich derhalve beklagen over de handelwijze van de Minister van Binnenlandse Zaken, merkt de Raad op dat dergelijke kritiek niet dienstig is aangezien het voorwerp van voorliggende verzoekschriften de weigeringen van de hoedanigheid van vluchteling zijn van het CGVS van 29 november 2004 en de Commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissingen geheel onafhankelijk is van de Minister.

3.8. In zoverre verzoekers zich in de verzoekschriften tot voortzetting verweren tegen de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dient erop te worden gewezen dat ook deze kritiek niet dienstig is. De beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werden immers vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 190.808 van 25 februari 2009. Ingevolge dit arrest werden de voornoemde beslissingen uit de rechtsorde verwijderd. De Raad herhaalt dat het voorwerp van voorliggende verzoekschriften de weigeringen van de hoedanigheid van vluchteling zijn van het CGVS van 29 november 2004.

3.9. Met betrekking tot de door verzoekers aangehaalde asielmotieven, stelt de Raad vast dat verzoeksters eerste asielaanvraag werd verworpen omdat er onvoldoende ernstige aanwijzingen waren dat zij omwille van een gegronde vrees voor vervolging haar land van herkomst heeft verlaten aangezien zij (i) niet aantoonde dat zijzelf problemen heeft gehad met het Iraanse regime, (ii) nooit officieel werd beschuldigd of gevangengenomen, (iii) niet op de hoogte blijkt te zijn van enige politieke of religieuze activiteiten tegen de regering door haar vader en niet kan bewijzen dat hij werkelijk werd meegenomen door de Iraanse autoriteiten en (iv) verklaringen heeft afgelegd die strijdig zijn met de verklaringen van haar moeder. Op grond van deze vaststellingen concludeerde de Commissaris-generaal dat verzoeksters aanvraag bedrieglijk was en kennelijk ongegrond (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 4). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 103.073 van 4 februari 2002 (ibid., stuk 2). Verzoeksters tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen omdat verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich zouden hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure, tijdens dewelke zij ze kon aanbrengen (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 2).

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een derde asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Verzoekster brengt in het kader van huidige asielaanvraag echter geen concrete elementen aan die alsnog een ander licht zouden kunnen werpen op de feiten aangehaald tijdens haar eerste en tweede asielaanvraag zodat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven onverminderd overeind blijft. In de mate zij in het verzoekschrift opnieuw de redenen uiteenzet die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten, worden deze argumenten dan ook niet in overweging genomen. Overigens ziet de Raad niet in om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. Vermits verzoeksters vluchtmotieven ongeloofwaardig werden bevonden, kan aan dezelfde problemen evenmin enig geloof worden gehecht in het kader van het asielverzoek van verzoeker.

Verzoeksters derde asielaanvraag en verzoekers eerste asielaanvraag zijn gebaseerd op de deelname van hun moeder aan de actie op de ULB. Zij menen te zijn geïdentificeerd door de Iraanse autoriteiten doordat zij er hun moeder enkele keren bezochten en hiervan foto's bestaan. Bij arrest nr. 24.661 van 17 maart 2009 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat in hoofde van hun moeder geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. Dit besluit steunt inzonderheid op volgende overwegingen: *“Tijdens verzoeksters eerste asielaanvraag werd door het CGVS vastgesteld dat er onvoldoende ernstige aanwijzingen waren dat zij omwille van een gegronde vrees voor vervolging haar land heeft verlaten aangezien zij (i) niet aantoonde ooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten, waar zij verklaarde te zijn lastig gevallen door onbekenden en nooit te zijn gearresteerd of in beschuldiging gesteld (ii) niet op de hoogte was van het feit of haar man ooit politiek of religieus actief was of voordien problemen kende met het regime (iii) heel vaag bleef over de gebeurtenissen die haar vertrek uit Iran zouden hebben veroorzaakt (iv) verklaringen heeft afgelegd die strijdig zijn met de verklaringen van haar dochter (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 4). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 103.117 van 4 februari 2002 (ibid., stuk 1).*

Het CGVS oordeelde tijdens de tweede asielaanvraag op basis van de stukken van het dossier met recht dat verzoeksters problemen rechtstreeks in verband staan met en dezelfde zijn als degene die zij inriep ter ondersteuning van haar eerste asielaanvraag. Tevens werd terecht geoordeeld dat zij nog steeds vaag bleef over de politieke activiteiten van haar man en over de problemen die hij eventueel voordien zou hebben ervaren, waarbij zij het feit dat hij zou zijn opgesloten op basis van verdenking van spionage voor de Joden enkel baseerde op vermoedens en mondelinge informatie van derden. Verzoekster was zelf nooit politiek actief en maakte voordien geen melding van problemen met de Iraanse autoriteiten. Het CGVS oordeelde op goede grond dat zij tijdens haar tweede asielprocedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangezien zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ)

aangaf niet te weten of ze bij de huiszoeking iets hadden gevonden terwijl ze bij het CGVS beweerde dat er documenten werden gevonden, waarbij zij echter niet kon aangeven over welke documenten het ging (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 1).

Verzoekster legde tevens incoherente verklaringen af omtrent de concrete aanleiding van haar vertrek uit Iran. Tijdens de tweede asielaanvraag verklaarde zij dat zij vluchtte uit Iran omdat de situatie ondraaglijk werd en haar schoonbroer dacht dat haar man mogelijk bezig was met dingen waar zij niets van afwist (ibid., stuk 8, nr.42). Tijdens de eerste asielaanvraag gaf zij aan dat zij een telefoontje kreeg van een onbekende, die zich niet voorstelde en zei dat hij een boodschap had van haar man, namelijk dat zij zo snel mogelijk dienden te vluchten, waarna zij besloot de raad van haar man op te volgen en vluchtte (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 7, nr.42).

De voormelde vaststellingen klemmen des te meer daar verzoekster erg vaag bleef omtrent de nieuwe elementen waarop zij haar tweede asielaanvraag baseerde aangezien zij niet kon aangeven op welke wijze haar schoonbroer aan deze informatie zou zijn geraakt, noch waar of op welke wijze de convocaties in Iran zouden zijn ontvangen of afgegeven (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 2, p.2, 4, 6).

Gedurende haar tweede asielaanvraag, bracht verzoekster identiteitsdocumenten en twee convocaties bij (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 11: documenten). Betreffende de identiteitsdocumenten dient te worden opgemerkt dat deze reeds werden neergelegd tijdens de eerste asielaanvraag (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 8). Bovendien bevatten zij slechts identiteitsgegevens, zodat zij hoe dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen, gedaan tijdens de eerste asielprocedure. Aangaande de convocaties, kan worden opgemerkt dat dit gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren faxkopieën betreffen, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Het CGVS stelde, daargelaten het voormelde, tevens met recht dat deze stukken geen verband leggen met haar man noch met diens beweerde problemen, doch betrekking hebben op een ruzie tussen verzoekster en de agenten die een huiszoeking wensten uit te voeren, waarbij dit dispuut een eenmalig incident is en niet kan worden beschouwd als een persoonsgebonden en systematische vervolging door de Iraanse autoriteiten (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 1). Gelet op het voormelde heeft verzoekster tijdens haar tweede asielprocedure geen afdoende elementen bijgebracht om haar tijdens de eerste asielaanvraag teloorgegane geloofwaardigheid te herstellen.

Verzoekster beperkt zich aangaande de problemen waarop haar eerste twee asielaanvragen waren gebaseerd ertoe de door haar uiteengezette feiten te herhalen, hetgeen geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. Zij verklaarde bij het CGVS uitdrukkelijk dat zij geen nieuwe elementen te melden had met betrekking tot haar eerdere asielaanvragen (administratief dossier, map derde aanvraag, stuk 9, p.1), zodat de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar problemen voor haar vertrek naar België onverminderd overeind blijft.

De bestreden beslissing motiveert met recht dat (i) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar activiteiten in België vrij beperkt waren aangezien zij weliswaar deelnam aan acties, doch geen organisatorische functies heeft uitgeoefend (ii) de toepassing van de Conventie van Genève niet bedoeld is voor diegenen die er bewust op uit zijn voor zichzelf situaties te creëren teneinde zichzelf een verblijfsvergunning te verkrijgen (iii) wegens de afwezigheid van politieke activiteiten in haar land van herkomst, niet kan gesproken worden over een continuïteit in verzoeksters politieke activiteiten (iv) verzoekster slechts eind september 2003 voor de eerste maal deelnam aan een actie in België, terwijl haar eerste asielaanvraag reeds dateert van januari 2001 (v) zij verklaarde dan pas te hebben deelgenomen omdat het moeilijk was om zo lang in een centrum te blijven en zij haar situatie wenste te verbeteren (vi) zij aan acties deelnam waarvan zij zich de opzet of doelstellingen slechts vaag herinnerde, zodat haar deelname aan deze acties kennelijk niet louter is geïnspireerd op de noodzaak bepaalde visies te uiten, waardoor kan worden gesteld dat zij niet echt te goeder trouw heeft gehandeld. Verzoeksters algemene beweringen dat zij dient te worden erkend als "réfugié sur place" en het CGVS de feitelijkheden naast zich neerlegt, zijn geenszins afdoende om de voormelde motivering te ontkrachten. Deze vindt steun in het administratief, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Ter terechtzitting verklaarde verzoeksters raadsman, op de vraag of zij sinds 2003 nog activiteiten heeft gevoerd in België ten aanzien van Iran, dat er geen activiteiten meer werden gevoerd.

In acht genomen deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij actueel in de negatieve belangstelling zou staan van de autoriteiten van haar land van herkomst omwille van haar beperkte activiteiten in België, die zich situeren van september 2003 tot december 2003 hetzij vijf jaar geleden. Bovendien vertoont haar deelname aan de acties in België duidelijk een temporeel en opportunistisch karakter, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat, indien de autoriteiten van haar land van herkomst hiervan al enige kennis hebben, dit opportunistische karakter tevens duidelijk is voor de autoriteiten van haar land van herkomst.

De bestreden beslissing stelt met recht dat de bijgebrachte foto's en documenten geen afbreuk doen aan verzoeksters lage profiel en het gebrek aan goede trouw.

Verzoeksters verklaringen aangaande de mensenrechtensituatie en algemene toestand in Iran betreffen de volgens haar aldaar bestaande algemene situatie. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en zij blijft hier, gelet op het voormelde, in gebreke. (...)

Aangezien verzoekers zich baseren op dezelfde motieven als die welke door hun moeder werden aangehaald ter staving van haar asielaanvraag en aan verzoekers moeder de erkenning van de status van vluchteling werd geweigerd, dringt zich ten aanzien van verzoekers dezelfde beslissing op en kunnen ook zij niet als vluchteling worden erkend. In zoverre verzoekers nog menen dat zij minstens moeten worden erkend in hun hoedanigheid van "réfugié sur place", dient te worden opgemerkt dat uit hun verklaringen blijkt dat zij zelf in België geen activiteiten hebben ontplooid die aanleiding zouden kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze zij in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus op basis van dergelijke activiteiten. De door verzoekers in de loop van de procedure neergelegde documenten, onder meer een algemene standaardbrief van de Iraanse actievoerders en een aantal foto's, doen geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen, zoals reeds terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissingen.

Tot slot wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen aangaande de mensenrechtensituatie en algemene toestand in Iran geenszins kan worden afgeleid dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

3.10. Machtsafwending houdt in dat een orgaan de bevoegdheid die werd verleend tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven. Wie machtsafwending aanvoert moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). De Raad stelt vast dat verzoekers niet het minste element aanvoeren waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissingen en dat er bijgevolg niet wordt aangetoond op welke wijze er machtsafwending zou zijn gepleegd. Evenmin kan worden aangenomen dat het CGVS haar wettelijke opdracht zou hebben geschonden.

3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekers tijdens de gehoren de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Het CGVS heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.12. Tot slot benadrukt de Raad dat hij in het kader van onderhavige procedure geen uitspraak doet over een verblijfsstatus, zodat de stelling van verzoekers dat een verder verblijf in België aan hen niet mag worden ontzegd niet dienstig is, temeer zij intussen geregulariseerd werden.

Evenmin wordt een schending van het verbod op "refoulement", voorzien in artikel 48 van voormelde wet van 15 december 1980, artikel 3 EVRM, het IVBPR en het anti-folterverdrag, dienstig aangevoerd. Verzoekers geven niet aan welke bepalingen van het IVBPR en het anti-folterverdrag zouden geschonden zijn en voornoemd artikel 48 bepaalt slechts: *"Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden."* Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroepen dan de elementen aangehaald in het kader van de asielaanvraag. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat zij worden vervolgd of geïsoleerd door hun autoriteiten en dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hun hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Verder zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,
dhr. W. MULS,
mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER